

Bud' můj přítel

Pan profesor přišel do hospicu v Rajhradě teprve nedávno. Už na první pohled nám bylo jasné, že je zde proti své vůli. Děti se mu rozletěly do světa, pan profesor onemocněl rakovinou a neměl se kdo o něj starat. Jednou z variant záchrany byl pro pana profesora rajhradský hospic. Bohužel, nebo bohudík ve svých matematických rovnicích nenašel jiné řešení a jedno pozdní odpoledne stál u vchodových dveří hospice a vyjadřoval nespokojenost nad koloběhem věcí v jeho novém životě. Měli jsme se stát posledním domovem tohohle mrzouta, naším úkolem bylo postarat se o jeho důstojné umírání.

Pana profesora jsem měla možnost poznat až druhý den, když jsem na jeho pokoj přišla provádět obvyklé ošetrovací procedury, jako krmení a hygienu. Někteří pacienti zvládali spoustu činností sami, ale postupně o tyto schopnosti přicházeli, tak jako pan profesor. Zpočátku odmítal jakoukoliv péči, bránil se, kopal, nadával sprostě. Byl to prostě tvrdohlavý pacient. V jeho přítomnosti jsme mohli mluvit jen v mírném úklonu, a nikdy jsme ho při oslovení nesměli zapomenout oslovit alespoň pane profesore. Pokud někdo zvládal vyslovit všechny jeho tituly, stával se jeho polovičním nepřítelem. Polovičním proto, že jinak pan profesor svět nenáviděl celý a všechny považoval za své nepřátele.

Pan profesor pomalu zarůstal vousem a stále víc chřadl, protože odmítal jíst. Všechny sestry se ho začaly bát, ošetřující asistentky se mu vyhýbaly obloukem a losovaly o to, kdo dneska toho protivného pána půjde nakrmit a osprchovat.

Naštěstí se našla alespoň jedna asistentka, která se s pacienty tolik nepárala. Věděla, že pokud se okamžitě něco nezmění, pan profesor umře dřív, než ho skolí nemoc. Asistentka Hana přišla do jeho pokoje a zhrozila se nad plnovousem, který halil panu profesorovi tvář. Před nástupem do hospice si pan profesor zakládal na tom, být každý den hladce oholen. Hana se mu nabídla, že ho oholí. Poslal ji několika nevybíravými slovy někam. Přesto ji neodradil a asistentka si dál chystala náčiní na nadcházející proceduru. To vyvedlo pana profesora z míry, byl zvyklý, že když na sestry a asistentky houkl, bylo hned po jeho a nechaly ho na pokoji. Hana se ale nedala snadno odbýt. Když pan profesor viděl, že už se holení neubrání, prohlásil: "Víš co, dej to sem!" Všem zaměstnancům hospice pan profesor s nehoráznou drzostí tykal. Hana se ohradila: "Pane profesore, já jsem s Vámi husy nepásla, tak mi laskavě přestaňte tykat," a podala panu profesorovi nabroušenou žiletku. Hana čekala, co se bude dít. Vypadalo to, jako by profesor neslyšel její výtku, nebo slyšet nechtěl. Nadšený, že může znovu vykonávat činnost, díky které bude mít zpátky svůj důstojný zevnějšek, se s vervou pustil do práce. Naneštěstí se mu tak roztřepaly ruce, že již při prvním tahu žiletkou se pořezal na tváři. Hana mu na ránu přiložila papírový kapesník a ladnými pohyby rukou pana profesora oholila. Na závěr této procedury podala panu profesorovi zrcadlo, aby se mohl pokochat svým staronovým vzhledem. Pan profesor opět nabyl svou důstojnost, ale aby neztratil svou tvář, tak prohlásil: "A teď už laskavě vypadni."

Po této náročné proceduře vznikla mezi Hanou a panem profesorem nepsaná dohoda, jakýsi miniaturní prázáklad přátelství. Pan profesor si vážil toho, že Hana jako jediná se mu odvážila vzdorovat. Bohužel pan profesor neměl dlouhou paměť, proto vždy, když něco potřeboval, ptal se po pasačce hus. To byla jediná informace, kterou si z rozhovoru s Hanou zapamatoval - říkala přece něco o husách, nebo ne?

Pan profesor dostal oběd, ale odmítl jíst bez své pasačky. Hana přiletěla do pokoje a vyhubovala mu, co je to za profesorské móresy. Když ale viděla po svém příchodu jeho rozzářený obličej, rozhodla se, že u něj zůstane a počká, až dojí. Panu profesorovi stačilo, když ji měl u sebe. Chtěl se před Hanou vytáhnout, proto bez protestů snědl všechno jídlo sám. Profesor byl spokojený, že měl publikum, a Hana byla spokojená, že všechno snědl. Byla spokojená vlastně až do chvíle, kdy zjistila, že pan profesor si ji žádá i u večeře. Haně už končila směna, měla jet domů za rodinou, ale přesto ještě poseděla u večeře s panem profesorem.

Roční období se opět změnilo, oteplilo se. To se ale nedalo tvrdit o atmosféře na patře, kde bydlel pan profesor. Neustále musel někoho terorizovat, byl v klidu, jen když mu byla nablízku Hana. To ona jediná měla výsadu ho krmit, holit, koupat, povídat si s ním a když měl pan profesor dobrou

náladu, tak si spolu i zpívali. Pan profesor to bral jako Haninu výsadu, Hana to brala jako poloviční prokletí. Vážila si důvěry pana profesora, ale kvůli němu byla teď víc v hospici než doma, zanedbávala svou vlastní rodinu. Rozhodla se promluvit panu profesorovi do duše.

"Pane profesore, takhle to dál nepůjde, musíte poslouchat i jiné asistentky a sestřičky, já tady nemůžu být s vámi pořád. " Vypadalo to, jako kdyby byl zase duchem nepřítomen. Hana čekala na jeho odpověď. "Odved' mě do kaple, prosím." Poprvé pan profesor během svého pobytu v hospici o něco poprosil. Hana mu pomohla se zvednout, během těchto krátkých chvil si musela od něj vyslechnout opět několik peprných nadávek, pan profesor se nemohl pořád smířit se svou nemohoucností. Pomalu se společnými silami dobelhali ke kapli. Pan profesor nenápadně nakoukl dovnitř, jako by se bál, že se mu něco stane. S bázní v obličeji se obrátil na Hanu: " Brzo umřu, že?" Hana zaváhala s odpovědí. Pan profesor tedy pokračoval dál: "Hlavně nechci umřít sám."

Den za dnem se stav pana profesora zhoršoval. Hana ho chodila každý den krmit, obden ho holila, zpívala mu před spaním a koupala ho. Pan profesor už vůbec nemluvil, komunikoval s Hanou jen očima. Jedno letní odpoledne ale znovu promluvil: " Umírám..." Hana se mu podívala do jeho očí: " Nebojte se, jsem s Vámi." a podala panu profesorovi ruku.